

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku J. B.
przy uczestnictwie A. B.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania kwotę 7217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 czerwca 2016 r. wnioskodawczyni – J. B. oparła wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Sformułowane przez skarżącą zagadnienie dotyczące wykładni art. 201 i art. 359 § 1 w zw. z art. 13 § 1 i 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. pozbawione jest cechy istotności. Skarżąca powołując się na powyższe przepisy proceduralne wskazuje bowiem na wątpliwości interpretacyjne dotyczące konsekwencji wynikających z rozpoznania jednej ze spraw połączonych do wspólnego rozpoznania w niewłaściwym trybie postępowania cywilnego. Tymczasem tak ujęcie zagadnienie prawne było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Konsekwentnie przyjmuje się w nich, że rozpoznanie sprawy przez sąd w niewłaściwym trybie stanowi wprawdzie uchybienie procesowe, ale nie powoduje ono nieważności postępowania, chyba że na skutek niezachowania właściwego trybu doszło do sprzeczności składu orzekającego z przepisami prawa

lub orzekania przez sąd rejonowy w sprawie, w której sąd okręgowy jest właściwy ze względu na wartość przedmiotu sporu (art. 379 pkt 4 i 6 k.p.c.) (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2003 r., IV CKN 325/01, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1999 r., II CKN 618/98, niepubl.). Doprecyzowuje się także, że rozpoznanie sprawy w niewłaściwym trybie może prowadzić do nieważności postępowania również wtedy, gdy skutkowało ono pozbawieniem strony możliwości obrony swoich spraw (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 r., V CSK 561/14, niepubl.). Zatem nieuwzględnienie przez sąd drugiej instancji konieczności rozpoznania sprawy przez sąd pierwszej instancji w innym trybie – jak to zarzuca skarżąca - stanowi jedynie uchybienie procesowe. W skardze kasacyjnej należy wykazać, że mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Nie zostały przez skarżącą przedstawione również wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącą uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, skoro oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżąca wiąże z naruszeniem art. 233 k.p.c., który to przepis pozostaje poza zakresem kontroli kasacyjnej ze względu na regulację zawartą w art. 398³ § 3 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub dowodów, a więc także zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. uzasadniony naruszeniem, wynikającej z tego przepisu, zasady swobodnej oceny dowodów.

Z powyższych względów wskazać należy, że nie zachodzi w sprawie również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 8 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

aw

aj